

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

သစ္စာပန်းများပွင့်လေပြီ

(အပင်းသစ် : အပင်း : ၀၈၂၁၆)

ကိုလေး အဲဒီလိုတော့ ကိုယ်ချင်းမစာ မပြောပါနဲ့ ။ ထာနဲ့ ကျွန်တော် ကစားအတူ၊ သွားအတူနေလာခဲ့ကြတာ။ အခုမှ မပတ်သက်ပါနဲ့ ဆိုတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရေထဲထည့်ပြီး ခလောက်ရုံနဲ့ ပျော်ကျသွားတတ်တဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။

ဇေသုတ

အချစ်ဆိုတာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ရှိခဲ့တာပဲ ဇေသုရယ်။ မယုံလို့ ရပါ့မလား။ အဲဒီသံယောဇဉ်နဲ့ အချစ်ကြောင့် လူတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ဖြစ်တည်လာခဲ့တာပဲ။ လူမပြောနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတောင်မှ သံယောဇဉ်နဲ့ မကင်းကြလို့ သူနဲ့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပုံပြင်လေးတွေရှိလာခဲ့တာပဲလေ။ ပုံပြင်ဆိုတာ ယုံတမ်းစကားပေမယ့် တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေကို အခြေခံပြီး ဖြစ်တည်လာခဲ့တာပါ။

ထာဝရဖြူ

အခန်း(၁)

ဇေသုတ စာရွက်ကိုထောင်လိုက်ပြီး စာရွက်ပေါ်ကပုံကို တစ်လှည့် ထာဝရဖြူကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီးပြီးလိုက်မိသည် ။ သူက ပန်းချီဆွဲတာ ဝါသနာပါသူပီပီ ထာဝရက ရှေ့ကထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်လို့ သူက ထာဝရရဲ့ ပုံတူကိုဆွဲနေတာလေ။ ခဲတံနဲ့ ပဲ ဆွဲနေတာပေမယ့် -

ထာဝရပုံတူလေးက ပုံပေါ်နေပြီ။ ဒါကိုပဲ ကျေနပ်စွာနှင့် ကြည့်နေဆဲ

ရှိစဉ် -

"မပြီးသေးဘူးလား ဇေသုရဲ့ ၊ ငါ ညောင်းနေပြီ"

"ခဏနေပါဦး... နည်းနည်းကျန်နေသေးလို့ "

"ပြီးပြီး မပြီးပြီးဟာ ငါ ညောင်းနေပြီ"

"ခဏလေးပါဆို"

"ဇေသု"

"ခဏလေး မကြာတော့ဘူး။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်ပဲ"

"ဘာ"

ဇေသုက စာရွက်ကိုထောင်ပြပြီး စပ်ဖြဖြလုပ်ကာ -

"ဟဲ ဟဲ ... ပြီးနေတာကြာပြီ"

"ဟင်"

"နင့်ကို တမင်ညှဉ်းထားတာ"

"ကောင်စုတ်"

ထာဝရ ထ လာပြီးတော့ ဇေသုက လက်တကာကာနှင့် ပါ။ ထာဝရ ကလည်း နာအောင်ထုပ်ပျံ့မလား။ ဇေသုနဲ့ ထာဝရက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ။

"ငါ့ကို တမင်ညှဉ်းတဲ့ ကောင် ... ကဲ ကဲ"

"မိထား... နင်နော်"

"ဘာမိထားလဲ၊ နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့ "

"မိထား မိထား မိထား၊ ကဲ... ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာဖြစ်လဲ ဟုတ်လား... ကဲ"

"စာရွက်ပြမယ်နော် စာရွက်"

"ပြပါစေ"

"စာရွက်ထဲမှာ နင့်ပုံနော်"

"ဟင်"

"ဒီလိုပုံပေါ်ဖို့ ဆွဲရတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ လား"

ဒီတော့မှ ထာဝရ ထုတာကိုရပ်ပြီး ဇေသုလက်ထဲက စာရွက်ကို ယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ သူမပုံလေးက ခဲသားနဲ့ ဆွဲထားပေမယ့် လက်ရာမြောက်စွာပဲ နှုတ်ခမ်းလေးကအစ ထာ မဟုတ်ဘူး လို့ မငြင်းနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ပန်းချီပုံလေးဆီကနေ ထာ ချက်ချင်းအကြည့်ပြန်မခွာနိုင်သေးဘဲ -

"တော်လိုက်တာ ဇေသုရယ်၊ လက်ရာ အရမ်းမြောက်တာပဲနော်"

ဇေသုက လက်ပိုက်ပြီး ခပ်မိန့်မိန့်ပုံစံလုပ်၍ ပြုံးလိုက်ကာ -

"နင် လက်ခံတယ်ပေါ့"

"ဟင် ဘာကိုလဲ"

"ငါတော်တာကိုလေ"

ထာဝရ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး စာရွက်ကိုလည်း ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ရင်း -

"ဒါလေးတစ်ခု လက်ရာမြောက်တာနဲ့ လူတော်လို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူး"

။ သိမ်မာန်တက်မသွားနဲ့ "

"အံ့မယ်... နင် ငါ့လောက်တောင် တော်လို့ လား"

"ဘာလို့ မတော်ရမှာ လဲ။ ငါနင့်ထက် စာတော်တယ်။ သီချင်းဆိုပို တော်တယ်"

ထာဝရက သူမမျက်နှာလေးကို သူမ လက်ညှိုးနှင့် ပြန်ထိုးပြီး ဂုဏ် ယူဝင့်ကြွားသလို ပြောလေတော့ ဇေသုကလည်း အားကျမခံပါ။

"ငါက နင့်ထက်ပိုအရပ်ရှည်တယ်"

"ဟာဟ ကြွားစရာမရှိ လာကြွားနေသေးတယ်။ နင်က ယောက်ျား လေးမို့လို့ အရပ်ပိုရှည်တာ ဆန်းသလား။ ဒီလိုပြောကြေးဆို ငါကအ သားပိုဖြူတယ်လေ"

"နင်က မိန်းကလေးကိုး"

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"ဒါဆို ငါလက်က ပိုကြီးတယ်"

"ငါ့ဆံပင်က ပိုရှည်တယ်"

"ငါ့ခေါင်းက ပိုကြီးတယ်"

"ခေါင်းကြီးတိုင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဦးနှောက်ကြီးဖို့ ပဲ လိုတာ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ကြီးတာကို လက်ခံရမယ်လေ"

"ဘာ"

"တလွဲမတွေးနဲ့ ခေါင်းကိုပြောတာ"

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စောင်းထိုးကြ၏။ ဒီနှစ်ယောက်

က မတည့်အတူနေတွေလေ။ ခြံချင်းကပ်တွေမို့ ကျောင်းသွားရင် အတူတူ။ ကျောင်းမသွားတဲ့ အချိန်ကျတော့လည်း ဇေသုအိမ်မှာ အတူရှိနေရင်ရှိ မရှိရင် ထာဝရတို့ အိမ်မှာ အတူတူရှိနေတတ်ကြတာပဲလေ။ ပြောရရင်တော့ ညဘက်မှာ ပဲ ခွဲကြတယ်ပေါ့။

"နင် ခေါင်းကြီးနေတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို သေချာတယ်"

"ဘာလဲ"

"နင့်ကို မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးတော့မယ်"

"ပေါက်ကရတွေဟာ။ ငါ့ကို ဘာလို့ ဝင်ကပ်ရမှာ လဲ။ ငါက ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ နေတာ။ ဘုရားမှန်းမသိ တရားမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ နင်ပဲ သတိထား"

ဇေသု လက်ညှိုးနှင့် ထာဝရနားထင်ကိုထိုးပြီး ပြောလိုက်တော့ ထာဝရက ပုတ်ချလေသည် ။ ပြောစရာမရှိ ဆီလိုအပေါက်ရှာ ဆိုသလိုပြောစရာမဟုတ်တာကိုပဲ ပြောပြီး အဲဒီလို တကျက်ကျက်ပါ။ ထာဝရကြည့်ပြီးသားကိုပဲ ထပ်ကြည့်ချင်စွာ ဇေသုလက်ထဲက စာရွက်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး သူမ၏ ပုံတူကို ကြည့်မဝနိုင်ရှိ၍ -

"ဟီး"

"ဟင်... ဘာဟီးလဲ"

"နင်တော်တယ် ဇေသု၊ ငါ့ပုံကိုလေ သေသေချာချာ ဆေးရောင်စုံနဲ့ နင်ဆွဲလို့ ကတော့"

ဖျောက်ခနဲ လက်ဖျစ်တီး လိုက်လေလျှင် -

"ဘာဖြစ်လဲ"

"မိုနာလီဇာရဲ့ ပန်းချီကားကို ဘယ်ချောင်ထိုးထားချင်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားမှာ "

"ဒီပုံကို"

"ဒါပေါ့"

"ဝေါ့"

"ကြည့်စမ်း... ကောင်စုတ်"

ဇေသု နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ပါးစပ်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးကာ အန်တဲ့ ဟန် လုပ်ပြလေတော့ ထာဝရမှာ လက်သီးဆုပ်ကာ ခြေဆောင့်ကာနှင့် ပါ။

"သား"

"----"

"ဇေသုတ"

ခေါ်သံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဇေသုရဲ့ မေမေ ဒေါ်စုစုမာ မှာ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်။

"ဪ... မေမေ"

"မေမေ ပြောစရာရှိတယ်၊ မေမေနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့"

"မေမေကလည်း ဒီမှာ ထာ"

"မင်းမအားတော့ဘူးဆိုရင် သူပြန်သွားလိမ့်မယ်။ ဧည့်ခံမယ့်အိမ်ရှင် မရှိရင် ဧည့်သည် ဆိုတာ ပြန်ရမှာပဲ။ ဒါကိုသူသိမှာ ပါ"

"မေမေရာ ထာက ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ။ အမြဲတမ်း ဝင်ထွက်သွားလာနေတာကို"

"ကိုယ့်အိမ်သားမဟုတ်ရင် ဧည့်သည် ပဲလေ"

"မေမေ"

ဇေသု ထာဝရကို အားနာသလိုကြည့်လိုက်တော့ ထာဝရကလည်း နားမလည်သလို ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသည် ။ ဧည့်သည် ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးလိုက်ခြင်းက စိမ်းကားခြင်းပါပဲ။ အရင်တုန်းက ဒီ လိုမဟုတ်ပါဘူး။ ထာဝရကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်တဲ့ အန်တီ က အခု ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားရလောက်အောင် ထာဝရ ဘာအမှားလုပ်မိလို့ လဲ။

အင်း... အန်ကယ်နဲ့ အဆင်မပြေလို့ များ စိတ်တိုပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောတာလား။ လူတွေက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စိတ်ဆိုး စိတ်ညစ်ဖြစ် ရပြီဆို ကျန်တဲ့ သူတွေအပေါ်မှာ ပါ အမြင်မကြည်ချင်ကြတာမျိုးလေ။ ထာဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စိတ်ကောက်ရ င် ကျန်တဲ့ လူတွေကိုပါ အကောင်းမမြင်ဘဲ စကားမပြောချင်တော့တာ။

အန်တီလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မှာ ပါလို့ နားလည်ပေးလျက် -

"ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ ငါ ကိုလေးနဲ့ ရှေ့ပင်းလိုက်သွားမလို့ ။ ငါပြန်တော့မယ်နော် ဇေသု"

"နေဦးလေ ထာ"

တားလို့ မရလိုက်ဘဲ ထာကထွက်သွားပြီ။ လူဆိုတာ အရိပ်အကဲ နား လည်ရမည်လေ။

"မေမေကလည်း ထွက်ကို အားနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"အားနာရမယ့်အချိန် မဟုတ်လို့ မေမေ အားမနာတာပဲ သား။ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ထာနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ။ မေမေ ဒါပဲ ပြောချင်တယ် "

"ဟာ... မေမေ"

ဇေသု မေမေ့ကို နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ဘာလို့ ရုတ်တရက်ကြီး ဒီလိုပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ ထာဝရကို သမီးလေးလို ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး အစစအရာရာ ထာကို ဇေသုထက်ပို၍ ဦးစားပေးခဲ့သော မေမေက အခု ဆက်ဆံလိုက်ပုံက တကယ့်သူစိမ်းပြင်ပြင်လို့။

"မေမေ မေမေပဲ ထာ့ကို သမီးလေးအရင်းလို ချစ်ပါတယ်ဆို"

"အဲဒါ အခု မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဗျာ"

"----"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ။ မေမေ ဘာကြောင့် ခုလို ပြောင်းလဲသွားတာလဲ။ သား နားမလည်နိုင်တော့ဘူး"

"နားမလည်တာပဲ ကောင်းတယ် သား။ မေမေ ပြောင်းလဲနိုင်သလို သားလည်း ပြောင်းလဲနိုင်အောင် ကြိုးစား။ ဒါပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတာကို သားသိချင်တယ် မေမေ။ မေမေရဲ့ reason က ဘာလဲ"

"reason ကပြောပြနေဖို့ မလိုဘူး သား။ မေမေပါးစပ်ကလည်း ပြောမထွက်ဘူး။ သားမှာ မျက်စိနဲ့ နားရှိတယ်။ တစ်နေ့ မင်း သိလာမှာ ပါ"

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတဲ့ မေမေကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဇေ

သု သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။ ဘာတွေလဲ။ အရင်တုန်းကတော့ နှစ်အိမ်
တစ်အိမ်လို နေလာခဲ့ကြပြီး အခုမှ သံယောဇဉ်ဖြတ်ပါ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း
နေပါဆိုတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ နွယ်တစ်ပင် မြက်တစ်ပင်မှ မဟုတ်
ဘဲလေ။

ပြန်သွားတဲ့ ထွဲရင်ထဲမှာ ရော ဘာတွေ ကိန်းဝပ်ဖြစ်တည်သွားမလဲ
။

"ဟူး... ဘာတွေမှန်းကို မသိတော့ဘူး"

ခေါင်းခါပြီးထွက်လာခဲ့တာ လက်ထဲက ထွဲရဲ့ ပုံတူပန်းချီစာရွက်က
လေးကို သိမ်းဖို့ ပါ။ တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ ထွဲပုံတူကို အကောင်းဆုံးပန်း
ချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်အောင် ရေးဆွဲဖို့ စိတ်ကူးများ နှင့် အတူ။

အခန်း(၂)

"အရင်တုန်းကတော့ သမီး၊ သမီးနဲ့ ဖြောင့်လို့ ဖြူးလို့ ။ ခုမှ ဘာထပြ စိတာလဲ ဇေသုမေမေက"

"မသိဘူးလေ၊ ငါလည်း စဉ်းစားရခက်နေပါတယ်ဆို"

"မေးကြည့်ပါလား"

"ဘယ်သူ့ကိုလဲ"

"ဇေသုမေမေကိုပေါ့"

"နင်ပဲ သွားမေးတော့၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဟာ ကျွတ်"

ထာဝရ စိတ်ရှုပ်စွာပဲ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွပ်မိ၏။ စကားပုံရှိတာ တော့ လင်နဲ့ မယားရန်ဖြစ်တာ ခွေးနက်ကြီးကို မာန်ပြီးရိုက်သတဲ့ ။ အ ခုက လင်မယားရန်ဖြစ်တာမဟုတ်လို့ ဆံပင်ကိုပဲ ထိုးဖွရတာလေ။ ချစ်စု ကတော့ ထွဲကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းရုံမှ အပ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး လေ။

သူတို့ အသိတာမှ မဟုတ်တာ။

အရင်တုန်းက ထာနဲ့ အတူ သူမတို့ တွေပါ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ကဲကြ သဲကြတာတောင် အန်တီမာက သည်းခံခဲ့တာပဲလေ။ ဘာမဆို ထွဲအလိုကျ လိုက်လျောခဲ့တာ။ အခုကျမှ ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတော့

"ထာ"

"----"

"နင် ဇေသုကိုမေးကြည့်ပါလား"

"သူလည်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေပုံရတယ်ဟ။ နေပါစေဟာ မမေးတော့ပါဘူး။ အန်တီမာက မမြင်နိုင်တဲ့ အရပ်မှာ တို့ တွေ ခင်မင်မပျက်နေလို့ ရတာပဲ။ အရေးကြီးတာက သူ့အိမ်ကို အရင်လို ဝင်ထွက်သွားလာတာပဲ ဆင်ခြင်ရမှာ ။ ပြီးတော့"

စကားစကိုဖြတ်ပြီး ထာ တွေတွေကလေးဖြစ်သွားလေလျှင်၊ မေမီဇော်က -

"ပြီးတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ ထာ"

"ကိုကြီးကလည်း ပြောတယ်။ ငါ့ကို ဇေသုတို့ အိမ် သွားတာလာတာ ဆင်ခြင်တဲ့ ။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ လဲလို့ မေးတော့"

"ဘာပြန်ပြောလဲ"

"နင်က ဖြတ်မမေးနဲ့ လေ မေမီရဲ့ ။ ထာ ဆက်ပြောမှာ ပေါ့"

အားလုံး စကားသံတွေ တိတ်သွားပြီး ထာ ဘာဆက်ပြောမလဲ ဆိုတာကိုပဲ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည် တွင် -

"နင်မသိတာပဲကောင်းတယ် မမေးနဲ့ တဲ့ ။ နင့်အတွက် လိုအပ်တာရှိရင်ပြော၊ ပြောစကားကိုတော့ နားထောင်တဲ့ လေ"

"ဘယ်လိုကြီးတွေပါလိမ့်"

"အေးဟယ်... စဉ်းစားရခက်လိုက်တာ"

"ကဲ... စားမနေနဲ့ ခေါင်းခြောက်တယ်။ နင်တို့ ဘာစားမှာ လဲ မှာ စရာရှိတာမှာ "

"ဟဲ့"

"ဟင်"

"နင် ရူးသွားပြီလားဟာ။ မှာ ပြီးသွားပြီလေ၊ ရောက်မလာသေးတာ"

"ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ"

မှာ ထားတာတွေ ရောက်မလာသေးလို့ စောင့်နေကြစဉ်မှာ ပဲ၊ ဇေသုတို့ အုပ်စု ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ ဇေသု ထံသို့ ကခုန်လာရာ ဝင်လည်း ထိုင်ရင်း ထိုင်ခေါင်းကို နှိမ့်ချလိုက်၍ -

"မိထား"

"_""

"နင် ဘာအချိုးချိုးတာလဲ"

"ဇေသုနော် ငါ ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"ဘာလုပ်လို့ လဲ ဟုတ်လား။ နင် ငါ့ကို စောင့်မနေဘဲ ဘာလို့ အရင်ထွက်သွားတာလဲ။ ခါတိုင်း နင်နဲ့ ငါ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူလေ။ ငါ့ကားကို ကပ်စီးနေကျကနေ ဘာတွေ ဘဝင်ထောင်သွားတာလဲ ပြော"

နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးလိုက်တော့ ကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည် ။ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာကို သူ တကယ်မရိပ်မိဘူးလား။ သူ မေ့ထားလိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။ ကောင်းသတင်းမဟုတ်တော့လည်း အစပြန်မဖော်ပေးချင်တော့ပါဘူး။

"ဟဲ့"

"___"

"ပြောလေ"

"ဘာပြောရမှာ လဲ။ နင့်ကားကို ကပ်မစီးချင်တော့လို့ ငါ့ကားနဲ့ ငါလာတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါက နင့်ကားကို အမြဲတမ်း ကပ်စီးနေရမှာ လား"

"စီးပေါ့ စီးရမယ်"

ထာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ အူပါလို့ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုပြောမှ ပဲ ရတော့မှာ လေ။ မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတဲ့ အမေးက ရှိလာဦးမှာ ။ ပြီးခဲ့တာတွေကို ထာ အစမဖော်ချင်ပါဘူး။ စိတ်ရှုပ်စရာမို့လို့ လေ။

"ပြောတာ ကြားလား"

"လုံးဝ နီးပဲ"

"မိထာ"

ဇေသု အော်လိုက်ပေမယ့် ထာက -

"ဒီမှာ ဇေသု"

"ဘာလဲ"

"လူတွေအားလုံးက တွေ့ဆုံကြုံကွဲပဲလေ။ တစ်နေ့ကျ ကိုယ့်လမ်းကို ယ်လျှောက်ကြမှာ ။ အဲဒီတော့ အခုကတည်းက လမ်းခွဲပြီး စလျှောက်ကြတာ မကောင်းဘူးလား။ ငါလည်း လွတ်လပ်ခွင့်ရချင်ပြီ"

"နင့်ကို ငါကဘာတွေချုပ်ကိုင်ထားလို့ လဲ"

ချက်ချင်း ဘာပြောရမှန်းမသိတာကြောင့် ထာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ငြိမ်သက်စွာနှင့် ဘာမှ ဝင်ပြီးမစွတ်ဖက်ကြသေးပေ။

"မရဘူး ထာ။ နင် ငါလျှောက်တဲ့ လမ်းပဲ လျှောက်ရမယ်။ အဲဒီလမ်းမှာ အန္တရာယ်ရှိရင် ငါရှင်းမယ်။ ငါလိုချင်တာ နင် ငါ့နောက်မှာ အမြဲရှိနေဖို့ ပဲ"

"နင် ရူးနေလား"

"ဘာ"

"တစ်နေ့ နင့်မှာ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ ရှိလာမှာ ပဲ။ အဲဒီလိုပဲ ငါ့မှာလည်း ရှိလာနိုင်တာပဲလေ။ အဲဒီအခါကျရင် နင်နဲ့ ငါ တတွဲတွဲ တွဲနေလို့ ကတော့"

ပြောပြီး ထာခေါင်းအခါမှာ -

"တွဲတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းလေ။ ဒါကိုမှ နားလည်မပေးနိုင်တဲ့ သူဆိုရင် ဂျောင်းပေါ့"

"ပါးစပ်ပြောပဲ လွယ်တာ ဇေသုရဲ့ "

"ပါးစပ်ပြောလွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ အလုပ်နဲ့ သက်သေပြမယ် နင်စောင့်ကြည့်။ အေး ပြောထားမယ်နော်။ ငါ့ကားကို ကပ်စီးနေကျကနေ ပြောင်းလဲဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ။ နောက်နေ့ နင့်ကားနဲ့ နင် လာကြည့်"

"နင် ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"နင့်ကားကို မီးနဲ့ ရှို့ပစ်မယ်၊ မယုံမရှိနဲ့ "

ဘေးကသူငယ်ချင်းတွေ ဇေသုစကားကြောင့် ပြုံးစိစိတွေဖြစ်ကုန်ကြ

၏။ ကားတစ်စီးလုံးကို မီးနဲ့ ရှို့ရဲတဲ့ သတ္တိ တကယ်ရှိလို့ လား။

"ဇေသု"

"ဘာလဲ"

"မင်း ဝါသနာပါရင် ငါ့ကားကို မီးရှို့ပါလား။ ပြီးရင် အသစ်ပြန်ဝယ် ပေးလေ"

ချမ်းလင်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလေတော့ -

"မင်းက တစ်မျိုး။ အဟောင်းအစုတ်ကို မီးရှို့ပြီး အသစ်ပြန်ဝယ်ပေး ရလောက်အောင် ငါမရူးဘူး။ မလျော်ရဘူးဆို ရှို့ပေးမယ်"

"တကယ်ကြီးလား"

"အခု သွားရှို့ပေးမယ် ... လာ"

ဇေသုက ထရပ်လေတော့ ချမ်းလင်းက လှမ်းဆွဲထားကာ -

"အဲဒါလေးပဲ ချမ်းသာတာ တကယ်ကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဟယ်။ ကြည့်စမ်း ... ပေါက်ထင်ကို ထင်မထားဘူး"

ချမ်းလင်းက အခြောက်ဟန်နှင့် လုပ်ပြလေတော့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေသည် ။ ဇေသုကတော့ ရှုတည်တည်မျက်နှာထားနှင့် ပါပဲ။ ထာ သူ့ကားနဲ့ သူ ကျောင်းလာတာကိုပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလေ။

အခန်း(၃)

"တောက် ... ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာကွာ"

"ခွမ်း"

"သားကြီး"

မဆီမဆိုင် လက်ပံပင်စားနဲ့ ချိုင့်ဆိုသလို ဒေါသကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲဖို့ ဦးတည်ချက်က ပန်းအိုးဖြစ်သွားခဲ့တာ လေ။ ချစ်မင်းထိုက် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အလှပန်းအိုးကိုယူပြီး နံရံ ကို ပစ်ပေါက်လိုက်တာမို့ ဖခင်ဦးအောင်ထိုက် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရ၏ ။ သားကိုဆွဲရင်း ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေက အရာတစ်ခုအတွက် တောင်းပန်နေသလိုလိုပါ။

အငယ်ကောင် ချစ်လင်းထိုက်ကလည်း တက်တခေါက်ခေါက်၊ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ပါပဲ။

"ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားကုန်ပါ့မယ် သားကြီးရယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးရင်တောင် ပြောမထွက်ရဲအောင် ရှက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စ သမီးလေးကို ဖေဖေ မသိစေချင်ဘူး။ သမီးလေးသိရင် ရှက်လို့ သေသွားနိုင်တယ်"

"အခု သားတို့ လည်း ရှက်နေရတာပဲလေ ဖေဖေရဲ့ ။ အခု အဲဒီလိုဖြ စ်နေတာ ထာဝရသာဆိုရင် ကျွန်တော် ရိုက်သတ်ပြီး

ထောင်ကျခံလိုက်မှာ ။ ဖေဖေကသာ ပတ်ဝန်းကျင်သိမှာ စိုးနေတာ။ သိ
တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်နေရ
လဲ။ ဘယ်လောက် အရှက်ရနေလဲ ဖေဖေသိရဲ့ လား။ ကြာရင် သားတို့
လိပ်လိုခေါင်းလျှိုနေရတော့မယ်ဗျ"

"ပြောနေကြပါတယ် ကိုကြီးရာ။ ဟိုလူကြီးကို ကျွန်တော် အခု သွား
သတ်မယ်"

"သားငယ် မင်းရှေ့မတိုးနဲ့ "

ထိုင်ရာကထလိုက်တဲ့ သားငယ်ကို လှမ်းတားလိုက်နိုင်ပြီး သားကြီး
လက်မောင်းကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်၊ သားငယ်ကိုလည်း လှမ်းကြည့်လျက် -

"မင်းသွားသတ်ရင် မင်းထောင်ကျမှာ ပေါ့ကွ။ ဖေဖေ ... ဖေဖေ သား
သမီးတွေကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ငါ့သား"

"-----"

"လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်တာပါ။ သူများကို သွားသတ်
တော့ ကျန်တဲ့ သူက ခြံခန့်စရှိသွားပြီ။ နောက်လည်း ဆက်ခုန်နေမှာ
လေ"

"ဒါဆို ဖေဖေက ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်နေတော့မှာ လား။ ဘာမှ မပြော
တော့ဘူးလား"

ဦးအောင်ထိုက် မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာ၏။ ဒီမျက်ရည်တွေက
သားသမီးတွေအတွက်ကျတာလေ။ သူတို့ ရှက်ရှာမယ်ဆိုတာသိပေမယ့်
ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဒုက္ခ
မရောက်စေချင်။ ကိုယ်လည်း စိတ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူပဲလေ။

ဒေါသထွက်တတ်တယ်၊ နာကျင်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေ

မျက်နှာထောက်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာကို ကိုယ့်စေတနာမေတ္တာကို တစ်နေ့ နားလည်လာမလားလို့ ပါ။ နားမလည်လို့ ခြေစုံကန်သွားမယ် ဆိုတော့လည်း သွားပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ကြက်မကြီးလိုသားသမီးတွေ အပေါ် အတောင်ဖြန့်အုပ်ပြီး နွေးထွေးမှုတွေ ပေးနေချင်သေးတာ။ မကောင်းတဲ့ သူဆီမှာ လိုရာတွေတောင်းဆိုတော့ရော ဘာထူးမှာ လဲ။ ဖျောင်းဖျားနားချပြီး ကိုယ် အတန်တန်တားခဲ့ပြီးပါပြီ။

တားလို့ မရခဲ့တာ။

ရှားတစ်ချောင်းကြောင့် အုပ်တစ်သောင်းပျက်ဆိုသလို ကိုယ်မွေး ထားတဲ့ သားတွေနဲ့ မို့ သူတစ်ယောက်မကောင်းတာနဲ့ ကျန်တဲ့ မိသားစု ကို ဘဝပျက်မခံနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် -

"ဒီကိစ္စက ကြမ်းလိုက်ရင် ကိုယ့်အလွန်အဖြစ် လက်ညှိုးထိုးပြီး ကွာ မယ်၊ ကွဲမယ်ဖြစ်တောင် စည်းစိမ်တွေ ခွဲဝေပေးရဦးမှာ ။ အဲဒီလို ဖေဖေ မပေးနိုင်ဘူး။ မပေးနိုင်တာကလည်း ဖေဖေအတွက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အေးအေးဆေးဆေး နားချတောင်းပန်တော့လည်း သဲထဲရေသွန်တာက မှ ခွက်ခွက်ရာထင်ကျန်ခဲ့ဦးမယ်"

"သားကတော့ ဘာစည်းစိမ်မှ မမက်မောဘူးဖေဖေ။ မကောင်းတဲ့ သူကို မကောင်းတဲ့ အတိုင်း သားတို့ ဘဝထဲကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ"

"သားငယ်"

ဒီစကားက ပြောဖို့ မသင့်တာမို့ ဦးအောင်ထိုက် ဟန့်တားလိုက်တာ ဖြစ်၏။ သားသမီးနဲ့ မိဘ သားသမီးကသာ မိဘကိုပြတ်နိုင်မယ် မိဘက သားသမီးကို ပြတ်နိုင်ရိုးထုံးစံမှ မရှိဘဲလေ။ သူတို့ အမေကတော့

အပျော်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားသူမို့ ပြတ်နိုင်မှာ ပေမယ့် သားသမီးတွေကို အပြစ်မရစေချင်။

သူ မကောင်းလို့ စိတ်ပျက်မိတော့ သားသမီးတွေပဲ အပြစ်ရမှာ ပေါ့။

"သားတို့ ပါးစပ်ကနေ အဲဒီလိုစကားမျိုးမပြောသင့်ဘူး သားငယ်။ သူက သားတို့ ကို မွေးထားတဲ့ အမေကွ။ သူ မကောင်းတာ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်ဘက်က အပြစ်မဖြစ်စေနဲ့ "

"ဒါဆို သားတို့ က မျက်စိမှိတ် နားပိတ်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရမှာလား ဖေဖေ။ အဲဒီလိုတော့ မနေနိုင်ဘူးနော်။ အမေဆိုတာ မှန်ပေမယ့် မကောင်းတာကြီးကိုတော့ လက်ခံဖွတ်မှိတ်မနေနိုင်ဘူး။ ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက နားရွက်မပါတဲ့ လူ ဖြစ်ချင်လောက်အောင် ရှက်ဖို့ ကောင်းနေပြီ"

"သားကြီးပြောတာကို ဖေဖေလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အပြစ်ကနေ ကိုယ့်အပြစ် မဖြစ်စေနဲ့ သားကြီး။ တစ်နေ့ သူ့ကံကြမ္မာသူ ဖန်လိမ့်မယ်"

"ဟော"

ချစ်လင်း ပါးစပ်က ဟောဆိုတဲ့ အသံနှင့် အတူ မျက်လုံးတွေက တစ်နေရာမှာ ဆုံမှတ်ဖြစ်သွားကြပြီး -

"သူပြန် လာပြီ"

"ပြောမှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စကို သားပြောမယ်"

"မင်းမပြောရဘူး သားကြီး"

"ဖေဖေ"

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသွားကြတော့"

"ဖေဖေ"

"သွားကြတော့"

မကြည်ကြည့်တွေကိုပဲ မြားကိုလွှတ်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်ကြစဉ်မှာ ပဲ -

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

ထွက်သွားမယ့်ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ဆက်ဖို့ တွန့်ဆုတ်သွားကြ၏။ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေက ရင်ဘတ်နဲ့ အပြည့်လေ။ ဖေဖေက မပြောခိုင်းလို့ သာ နေကြရတာ။ ကိုယ့်အမေဆိုပေမယ့် မကောင်းတာသိနေမှ တော့ ဘယ်လိုကြည်ဖြူပေးနိုင်မှာ လဲ။ မအေဆိုတာ မကောင်းတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေရင်တောင် မအေက မအေပဲတဲ့ ။

အဲဒီစကားကို လက်ခံပါတယ်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဘဝနဲ့ ရင်းလိုက်ရတယ်ဆိုရင်လေ။ အခုက စည်းစိမ်ချမ်းသာအပြည့်နဲ့ ဘာတွေများ လိုအပ်ချက်ရှိလို့ လဲ။ ဘာမှ လိုအပ်ချက်မရှိဘဲ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တာကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် အကြီးကောင်ကပဲ -

"ဘာဖြစ်နေတယ်လို့ မေမေထင်လဲ"

"သားကြီး"

"အံ့မယ်... နင်ကပဲ ငါ့ကို ပြန်မေးနေသေးတယ်။ နင် ငါ့ကို ကြည့်တဲ့ ပုံစံက ဘာလဲ။ အခု ပြန်ပြင်လိုက်စမ်း"

"အခု

မေမေက

ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိမှာ ပေါ့။ မခိုင်လုံတဲ့ reason တွေတော့ မပြောနဲ့ ။ သားကိုယ်တိုင် ဒီမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ"

"ဘာ"

အမေလုပ်နေတာက တစ်လွဲ။ သားတွေက စောင်းမဲနရဲ့တွေနှင့်တော့ ခက်ပြီ။ ဦးအောင်ထိုက် ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါဘူး။ သားကိုကြည့်လိုက်တဲ့ မိခင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက နွေးထွေးမှု ကင်းမဲ့နေသည် လေ။

"နင်က ဘာကိုမြင်ခဲ့တာလဲ"

"မေမေနဲ့ ဟိုလူကြီး မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေကြတာလေ။ ဘေးကနေ ကိုယ့်သားတစ်ယောက်လုံး ဖြတ်သွားတာတောင် မေမေမြင်ခဲ့လို့လား။ ရှက်တယ် ကျွန်တော် အရမ်းရှက်တယ်ဗျ"

ဒေါ်မင်းမင်းစံ တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ အဲဒါတကယ်ပဲလား။ သားကြီးသူမတို့ ကို မြင်သွားတယ်ဆိုတာလေ။ သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့ဆိုတာမျိုး အရင်က သိပေမယ့် လက်တွေ့မပြနိုင်ခဲ့ကြဘူးလေ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုထိုက်ကတော့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြဿနာမရှာဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ဖြစ်နေရတာပါပဲ။

အခု သားကြီးမြင်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ -

"မေမေ ဘာလို့ သားသမီးတွေမျက်နှာကို မထောက်ရတာလဲဗျာ။ တကယ်ဆို သားတို့ မလိမ္မာရင်တောင် မေမေက ဆုံးမရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ မေမေ သားတို့ အနာဂတ်ကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ ။ မေမေ့အသက်အရွယ်နဲ့ အဲဒီလိုလုပ်တာ ရှက်တတ်ရင် လဲသေဖို့ တောင်ကောင်းတယ်"

ဒီတစ်ခါပြောတာက အငယ်ကောင်။

"သေကြလေ သေကြပေါ့။ စီးပွားရေးကိစ္စကြောင့် တွဲသွားတဲ့လာလုပ်နေတာကိုပဲ နင်တို့ က အထင်လွဲပြီး ပြဿနာရှာနေကြတာ။ ငါစီးပွားရှာနေတာ နင်တို့ အတွက်ဟဲ့ နားလည်လား"

"ဘယ်လို"

စောစောက ကျောခိုင်းလိုက်မိတဲ့ ချစ်မင်းထိုက်က ချက်ချင်းပဲ မိခင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် လာလေသည် ။

"ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့ သားနှစ်ယောက်တောင် စီးပွားရှာနေတာလေ။ ချစ်လင်းလည်း သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ သူ ထူထောင်ဖို့ လုပ်နေပြီ။ မေမေ ဘာမှ စီးပွားရှာစရာမလိုဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားလို့ ရတယ်"

"ငါ နင်တို့ ဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းမနေနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ဘာသာ ငါရှာတာ ဘာဖြစ်လဲ"

"မင်းမင်းစံ... အဲဒီကတည်းက မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်ဘာလဲဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီနော်။ မင်းပြောတဲ့ စကား ရှေ့နဲ့ နောက် ညီရဲ့ လား ပြန်စဉ်းစားဦး။ စောစောကတော့ သားသမီးတွေအတွက်ပါဆိုကွ။ ငါ့ကို ဘာမှ မသိတဲ့ နလပိန်းတုံးများ ထင်နေလား။ မင်းကို ငါပေါင်းရတာ မသတိတော့ဘူး"

"မသတိရင် ကွာ လိုက်လေ"

"မင်း"

"ဖေဖေ"

"ဟင်"

ခေါ်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ထာဝရမို့ အားလုံး ပျက်နေတဲ့ မျက်နှာကိုပြင်ပြီး အပြုံးတွေ ဖန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။ အဲဒီအထဲမှာ ဒေါ်မင်းမင်းစံတော့ မပါဘူးပေါ့လေ။

"သမီးလေး ပြန် လာပြီလား"

"ဟုတ် ... ဖေဖေ၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဪ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရဲ့ ။ သမီးရဲ့ အစ်ကိုလေး အလုပ်ကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်နေကြတာ"

"အလုပ်ကိစ္စတိုင်ပင်တာက မတ်တပ်ကြီးတွေပါလား"

"တိုင်ပင်တာ အဆင်မပြေလို့ သွားတော့မလို့ ဟေ့"

ပြောပြီး ချစ်မင်းနဲ့ ချစ်လင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။ ဒေါ်မင်းမင်းစံ လွန်ခဲ့ပြီလို့လိုက်မိသည် ။ သူမကရော ခိုးတဲ့ သူခိုး လက်ညှိုးထောင်ပြီး ငါခိုးပါတယ်လို့ ပြောချင်ပုံမလား။

ဒါကြောင့် -

"မေမေ ပင်ပန်းလာလို့ သွားနားလိုက်ဦးမယ်နော် သမီး"

"ဟုတ်... မေမေ"

ဘာမှ မသိတဲ့ ထာဝရကတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အရာရာ အကောင်းတိုင်းပေါ့လေ။
